

Ah que ho aconseguim!

L'11 de setembre passat, el nostre país va ser unit de nord a sud per més d'un milió i mig de persones que s'agafaven les mans per demanar la independència. L'emoció, l'entusiasme i l'optimisme reflectits a les cares, mostraven la convicció que la independència de Catalunya era molt més a prop que 24 hores abans.

“Ah que ho aconseguim!”— va dir algú, vora meu.

La frase era transparent, en aquell context. Però, a banda del sentit, hi havia alguna cosa que me la va fer retenir per dedicar-hi alguns minuts. Aquest 'ah'..., què era gramaticalment aquest 'ah'? Al meu entendre, no era cap preposició. Aquest 'ah' era el mateix que sents dir als nens quan juguen (“Ah que no m'atrapes!”), al locutor d'un magazín dirigint-se a l'audiència (“Ah que no ho endevinen!”), a la venedora que s'interessa per la satisfacció del client (“Ah que va sortir bo!”)... Una exclamació amb funció conativa que pot contenir diversos matisos emotius, entre els quals el repte o la petició d'assentiment, i que, tot i les diferències, pot comparar-se a certs usos de l'exclamació 'eh', com el que hi ha a la pregunta confirmatòria “Eh, que sí?”, que apareix d'exemple al *diccionari.cat* d'Enciclopèdia Catalana, o al “eh que vindràs?” que recull Cuenca, com es pot veure, amb una coma que balla.

Les raons per defensar el caràcter exclamatiu de 'ah' (i no del prepositiu: la preposició 'a' amb la qual de vegades és identificat), són de tres tipus. *Fonètiques*: si ens fixem en la pronunciació catalana oriental, observarem que pronunciem 'ah' amb una vocal central baixa [a], com la de 'pa' o 'pas', i no amb una vocal central mitjana [ə], com la de 'panet' o 'passadís', o la de la mateixa preposició 'a'. D'*entonació*: 'ah' té un cert emfatisme —per la intensitat amb què es diu—, tot i que s'integri en el sintagma que ve a continuació, com si fos una relíquia d'una frase desapareguda, del tipus “Ja veureu”, “És segur”, com en “Ja veureu (És segur) que ho aconseguim”. I, sobretot, *sintàctiques*, perquè no fa pas d'enllaç, com la preposició 'a' de “La novel·la a què et refereixes” o de “S'ha acostumat a que (a què) li facin el dinar”, aquesta segona, de moment, fora de la normativa.

Crec, doncs, que hi ha prou raons per considerar que no estem davant de cap preposició, sinó d'una endimoniada exclamació, que té més consistència de la que sembla “a primer cop d'orella”. Ah que sí!

Anna M. Torrent